

tată. Astfel, nu rareori se întâmplă ca un student, în ciuda înclinației sale vădite către problemele de slavistică, să nu îndrăznească a studia această disciplină sau să întrerupă studiile începute și să se consacre unei specialități practice. Faptul acesta se explică prin aceea că majoritatea studenților noștri sînt lipsiți de o bună stare materială”.

Programul cursurilor de la facultățile germane arată clar că, pentru orice altă limbă din lume, exista înainte un interes mai mare decît pentru limbile popoarelor din răsăritul Germaniei, căci multă vreme rusa, polona, ceha, soraba, sîrba și bulgara n-au fost cunoscute în universitățile germane. După 1795, s-a predat la două sau trei universități, în cel mai bun caz, numai limba polonă. Abia în 1842, Fr. Lad. Celakovský, ceh de origine, a fost primul profesor de slavistică la universitatea din Breslau.

În 1870, o catedră similară s-a înființat la Leipzig. Primul slavist de la această universitate a fost August Leskien. Catedra de slavistică din Berlin, înființată pe la 1841, a fost ocupată de Vatroslav Jagić, chemat de la universitatea din Odesa. La aceste trei catedre de slavistică, s-a mai adăugat, în 1911, încă una la universitatea din München, la care a fost chemat Erich Berneker, din Breslau.

După primul război mondial, s-a înregistrat o anumită îmbunătățire, în ceea ce privește dezvoltarea studiilor de slavistică. Însă, odată cu instaurarea fascismului, a avut loc o restrîngere a cuceririlor obținute cu atîtea greutate și o răstălmăcire a acestei discipline în scopuri naționale. Situația din 1945 înseamnă deci treapta cea mai de jos a slavisticii germane.

Odată cu reconstrucția Germaniei, după cel de al II-lea război mondial, are loc și o reînviere a studiilor de slavistică.

Dacă vechile regimuri politice din Germania au adoptat o poziție contrară adevăratelor interese germane față de popoarele slave, în schimb, după 1945, cînd poporul nostru și-a ales alte căi, în ceea ce privește conviețuirea cu alte popoare, s-a simțit nevoia stabilirii unor relații noi cu popoarele slave. Sarcinile acestea importante au căzut în seama slavisticii germane.

În locul fostelor institute slave din Berlin și Leipzig, au luat ființă noi institute de învățămînt superior cu sedii și localuri corespunzătoare; noi seminare de slavistică s-au înființat la Greifswald, Halle, Jena și Rostock.

La început, aceste instituții științifice au lucrat foarte greu. În această privință, tînăra generație dinainte de război a fost complet neglijată, iar numărul mic de slaviști, despre care mai putea fi vorba, au fost în parte nimiciți de război. Cei rămași, cîțiva la număr, s-au găsit în fața unor probleme ce nu fuseseră niciodată puse slaviștilor germani și totuși nu s-au lăsat bătuteți. Prima lor sarcină a fost să dea profesori de limba rusă, bibliotecari traducători și lectori pentru edituri. Au lipsit nu numai profesori universitari, ci și manuale și cursuri pentru învățămîntul superior, ba chiar și planuri de învățămînt. Primele planuri de acest fel au fost alcătuite în 1948 și după aceea s-au dezvoltat și îmbunătățit continuu.